

Arrest

nr. 206 895 van 18 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 26 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 april 2017 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoeker en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, geboren te Douala op [...]1978.

Op 11 april 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging (hierna verkort de gemachtigde) een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 11 april 2017 legde de gemachtigde eveneens een inreisverbod op (bijlage 13sexies).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer:

naam: B. B.

voornaam: S.

geboortedatum: [...]1978

geboorteplaats: D.

nationaliteit: Kameroen

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 11.04.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

♦ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen vast verblijfsadres in België

In het document met betrekking tot het hoorrecht dd.07.02.2017 verklaart betrokkene geen familie te hebben in België. Artikel 8 van het EVRM is in onderhavige beslissing dus niet van toepassing.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 06.02.2017 voor oplichting, feit waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van dit feit, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft geen vast verblijfsadres in België

In het document met betrekking tot het hoorrecht dd.07.02.2017 verklaart betrokkene geen familie te hebben in België. Artikel 8 van het EVRM is in onderhavige beslissing dus niet van toepassing.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 06.02.2017 voor oplichting, feit waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van dit feit, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Op 30 april 2017 werd verzoeker gerepatrieerd naar Spanje.

2. Rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de

Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste en enige middel in de synthesememorie onder meer de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

" Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Art. 74/11.[§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1 ° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijfjaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

II.1.2. Artikel 74/11, §1, tweede lid stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar opgelegd kan worden.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

II.1.3. Ten tweede stelt artikel 74/11, §1, tweede lid dat het inreisverbod van maximum drie jaar betreft.

In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt. [...] . Verwerende partij haalt het aanhoudingsmandaat van verzoekende partij aan als verantwoording van het inreisverbod van 3 jaar:

(...)

Verzoekende partij ontkent dit niet, doch is van mening dat het onzorgvuldig en onduidelijk is waarom haar zondermeer een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

Zo "vergeet" verwerende partij erbij te melden het aanhoudingsmandaat opgeheven werd dd. 7 april 2017 en dat de onderzoeksrechter geen gevaar op schending van de openbare orde zag in het vrijlaten van verzoekende partij. Zo werden door de onderzoeksrechter enkele voorwaarden opgelegd waaraan verzoekende partij moest houden alvorens kon worden over gegaan tot de opheffing van het aanhoudingsmandaat.

Voorwaarden aan dewelke verzoekende partij stuk voor stuk voldeed...

Verwerende partij acht zich duidelijk boven de rechterlijke macht en meent het inreisverbod te kunnen opleggen wegens gevaar voor schending van de openbare orde, daar waar de rechter hier anders over oordeelde.

Door de beslissing van verwerende partij kan verzoekende partij zich niet aan de opgelegde voorwaarden voldoen en is zij haar borgsom kwijt...

Er dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoekende partij tot op heden niet veroordeeld werd voor enig misdrijf! Dit lijkt echter van geen belang voor verwerende partij. Zij stelt immers dat een VERMOEDEN van een mogelijke veroordeling het inreisverbod zou verantwoorden:

Verwerende partij verliest klaarblijkelijk het vermoeden van onschuld uit het oog bij het nemen van dergelijke zwaarwichtige maatregelen en maakt het voor verzoekende partij onmogelijk om de opgelegde voorwaarden na te komen.

Verwerende partij ontnemt zo verzoekende partij haar recht op een eerlijk proces (op basis van het vermoeden van onschuld en naleving van de opgelegde voorwaarden...).

Maar er is meer. Verzoekende partij bezit verblijfsrecht in Spanje. Zij verblijft er reeds 17 jaar, samen met haar echtgenote. Verwerende partij kan bezwaarlijk beweren hiervan niet op de hoogte te zijn, gezien zij niet alleen over het verblijfsdocument van verzoekende partij beschikte, maar ook een vlucht gepland heeft voor verzoekende partij om haar dd. 30 april 2017 te repatriëren naar Spanje.

Verwerende partij legt met andere woorden een inreisverbod op voor 3 jaar waarin gesteld wordt dat verzoekende partij voor 3 jaar de Schengenzone niet mag betreden, en anderzijds repatrieert zij haar naar Spanje, waar verzoekende partij over verblijfsrecht beschikt. Begrijpe wie begrijpen kan... [...]

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

Door bovendien louter het aanhoudingsmandaat te vermelden, zonder verder rekening te houden met de opheffing ervan én met het feit dat zij over verblijfsdocumenten beschikt in Spanje toont verwerende partij geenszins aan dat zij bij het opleggen van (de duur van) het inreisverbod rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden.

[...]

II.1.6. Gezien de verwerende partij zelf aangeeft dat zij over de discretionaire bevoegdheid beschikt om al dan niet een inreisverbod te geven gaande van een termijn van 0 tot 3 jaar, dient zij te motiveren waarom zij net voor de termijn van 3 jaar kiest en niet voor een minder lange termijn.

De verwerende partij moet met andere woorden - bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een -evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

II.1.7. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet en artikel 6 EVRM. ”

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in

de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert ook de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dient in casu samen met de materiële motiveringsplicht onderzocht te worden, in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert

Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Verzoeker betoogt dat er geen rekening is gehouden met zijn Spaanse verblijfsvergunning, dat een specifieke omstandigheid is eigen aan zijn dossier. Hij stelt reeds meer dan 17 jaar in Spanje te verblijven met zijn echtgenote. Verzoeker stipt aan dat de gemachtigde hiervan op de hoogte was bij het opleggen van het inreisverbod.

De Raad wijst er in dit verband op dat overeenkomstig artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod op het ogenblik van de bestreden beslissing werd gedefinieerd als *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”*. Deze definitie werd overgenomen uit artikel 3, 6° van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn).

In dit verband wordt in de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk „terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeergelateerde taken en het in bijlage gevoegde terugkeerhandboek, benadrukt als volgt:

“11.1.EU-brede werking

Een inreisverbod verbiedt de toegang tot het grondgebied van alle lidstaten: uit de bewoordingen van overweging 14 van de terugkeerrichtlijn en uit een systematische vergelijking van alle taalversies van de richtlijn (met name de Engelse en Franse teksten) blijkt duidelijk dat een inreisverbod de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten verbiedt. De Deense versie, waarin het enkelvoud wordt gebruikt („ophold på en medlemsstats”), bevat een kennelijke vertaalfout. De EU-brede werking van een inreisverbod vormt voor Europa een van de belangrijkste meerwaarden van de richtlijn. De EU-brede werking van een inreisverbod moet duidelijk worden vermeld in het aan een onderdaan van een derde land uitgevaardigd inreisverbod. Inreisverboden zijn bindend voor alle lidstaten die gebonden zijn door de terugkeerrichtlijn, dat wil zeggen alle lidstaten (met uitzondering van het Verenigd Koninkrijk en Ierland) plus de met Schengen geassocieerde landen (Zwitserland, Noorwegen, IJsland en Liechtenstein).

Andere lidstaten in kennis stellen van uitgevaardigde inreisverboden: het is essentieel dat andere lidstaten op de hoogte worden gebracht van alle inreisverboden die zijn uitgevaardigd. Het registreren van de signalering van een inreisverbod in het SIS overeenkomstig artikel 24, lid 3, van de SIS II-verordening is het belangrijkste — maar niet het enige — middel om andere lidstaten te informeren over het bestaan van een inreisverbod en ervoor te zorgen dat dit verbod met succes wordt gehandhaafd. De lidstaten moeten er daarom voor zorgen dat signaleringen van een inreisverbod systematisch in het SIS

worden geregistreerd. Voor de lidstaten die geen toegang hebben tot het SIS, kan de uitwisseling van informatie via andere kanalen (bijvoorbeeld bilaterale contacten) plaatsvinden.

Louter nationale inreisverboden: het is niet verenigbaar met de terugkeerrichtlijn om louter nationale migratiegerelateerde inreisverboden uit te vaardigen. In de nationale wetgeving moet worden bepaald dat inreisverboden die in verband met terugkeerbesluiten worden uitgevaardigd de toegang tot en het verblijf in alle lidstaten verbieden, bijvoorbeeld door de verplichting op te leggen om systematisch alle dergelijke inreisverboden in het SIS te registreren. Indien echter een onderdaan van een derde land aan wie lidstaat A een inreisverbod heeft opgelegd in het bezit is van een door lidstaat B afgegeven verblijfsvergunning en lidstaat B die vergunning niet wenst in te trekken, en na een in artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst vastgestelde raadpleging als bedoeld in artikel 11, lid 4, van de terugkeerrichtlijn, moet lidstaat A het EU-brede inreisverbod intrekken maar mag hij de onderdaan van een derde land op zijn nationale signaleringslijst zetten overeenkomstig artikel 25, lid 2, laatste zin, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (lex specialis) (zie ook punt 11.8). (eigen onderlijnen)

Artikel 11, vierde lid van de Terugkeerrichtlijn, waarnaar wordt verwezen, betreft de situatie van een lidstaat die overweegt een verblijfstitel af te geven aan de onderdaan van een derde land jegens wie een door een andere lidstaat uitgevaardigd inreisverbod geldt.

In casu betwist de gemachtigde niet dat hij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing reeds kennis had van het gegeven dat de verzoeker in het bezit was van een geldige verblijfsvergunning afgegeven door Spanje. Dit blijkt ook uit het administratief dossier. Het dossier bevat kopieën van een “permiso de conduccion reino de espana” en een vergunning “aspectos laborales o motivo de concesion – familiar ciudadano de la union permanente”. De gemachtigde benoemt deze stukken als respectievelijk het Spaans rijbewijs en zijn Spaanse identiteitskaart (voor vreemdelingen). Ook uit de vragenlijst die verzoeker naar aanleiding van een verhoor op 7 februari 2017 heeft ingevuld, blijkt dat hij reeds verklaarde naar België te zijn gekomen met een Kameroens paspoort en een Spaanse identiteitskaart en dat hij een adres in Spanje heeft.

In deze situatie blijkt evenwel in geen geval dat de gemachtigde zonder meer kon overgaan tot het opleggen van een inreisverbod, dat – zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat – moet gelden voor het gehele grondgebied van de lidstaten die zijn gebonden door de Terugkeerrichtlijn, en bijgevolg ook Spanje. Er blijkt niet dat een inreisverbod, dat dient te gelden voor alle lidstaten, verenigbaar is met het gegeven dat de betrokken derdelander beschikt over een verblijfsvergunning afgegeven door een van de lidstaten. Zo voorziet het reeds aangehaalde terugkeerhandboek van de Commissie in deze situatie: “indien een onderdaan van een derde land waaraan door lidstaat A een inreisverbod is opgelegd, in het bezit is van een door lidstaat B verleende verblijfsvergunning en lidstaat B deze vergunning niet wil intrekken, moet lidstaat A, na het overleg zoals bedoeld in artikel 11, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn en rekening houdend met artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, het EU-inreisverbod intrekken”.

Er dient aldus eveneens te worden aangenomen dat de gemachtigde bij het opleggen van het bestreden inreisverbod ten onrechte geen of onvoldoende rekening hield met het gegeven dat de verzoeker beschikte over een Spaanse verblijfsvergunning. Enig overleg met de Spaanse autoriteiten voorafgaand aan het opleggen van dit inreisverbod blijkt ook niet, er blijkt enkel overleg in het licht van de verwijdering. Aan deze vaststelling wordt, in tegenstelling tot wat verweerder in de nota opwerpt, geen afbreuk gedaan door het gegeven dat het inreisverbod bepaalt dat dit wordt opgelegd “voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”. In zoverre de gemachtigde aldus heeft willen aangeven dat indien verzoeker beschikt over de documenten om zich naar Spanje te begeven het inreisverbod dan enkel nog geldt voor alle Schengenlidstaten behalve Spanje - hetgeen niet geheel duidelijk is -, herhaalt de Raad dat een inreisverbod moet gelden voor het grondgebied van alle betrokken lidstaten.

Met zijn betoog toont verzoeker aan dat de gemachtigde niet zorgvuldig heeft gehandeld en dat hij geen rekening heeft gehouden met zijn verblijfsvergunning in Spanje.

Bijkomend blijkt dat verweerder ter zitting eveneens zelf stelt dat een inreisverbod niet had kunnen worden afgegeven indien verzoeker in Spanje een verblijfsrecht heeft, maar dat dit moet onderzocht worden in het administratief dossier. De Raad heeft het administratief dossier onderzocht en vastgesteld dat de gemachtigde heel duidelijk op de hoogte was van dit Spaans verblijfsrecht. Waar verweerder ter zitting tot slot nog stelt dat verzoeker ondertussen wel in Spanje is en hij de vraag stelt naar het belang,

wijst de raadvrouw van verzoeker terecht op het feit dat de verblijfsvergunning in Spanje juist aan de basis ligt van de onwettigheid van het inreisverbod. Tot slot merkt de Raad ten overvloede op dat een inreisverbod overeenkomstig artikel 24, lid 3 van de Verordening (EG) Nr. 1987/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 2006 betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem van de tweede generatie (SIS II) in het Schengeninformatiesysteem wordt geregistreerd zodat niet onaannemelijk is dat verzoeker indien hij wenst te reizen hierdoor ernstige hinder ondervindt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht iuncto het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 april 2017 tot afgifte van een inreisverbod wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES